

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. B.**, bytem, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.6.2014, č.j.

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí vydané ČSSZ dne 11.6.2014 pod č.j., kterým bylo potvrzeno rozhodnutí ČSSZ z 30.4.2014 o zamítnutí žádosti žalobce o poskytnutí dorovnávacího přídatku ke starobnímu důchodu.

V žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí vůbec nevychází ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci a je v hrubém rozporu s platnými právními předpisy, a to vnitrostátními, ale i se směrnicemi Evropské unie. Zastává názor, že podmínky pro přiznání dorovnávacího příspěvku splňuje, o čemž nesporně svědčí žalobcem předložené věrohodné

úředně ověřené listinné důkazy, a to písemné potvrzení o odpracovaných dobách v České republice za trvání federace v souladu s § 106a odst. 1, 2 a 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění.

Skutečnost je taková, že na byl žalobci přiznán velmi nízký starobní důchod z důvodu, že jím odpracované (dlouhodobé období v České republice je možné přiznat, ale výši výdělku /z čehož se vypočítává výše důchodu/ už není možné, protože toto ČSSZ vůbec neeviduje, přičemž bývalé zaměstnavatelské organizace žalobci vždy z měsíčního platu řádně a pravidelně srážely v poměrně vysoké částce odvody ve prospěch Sociální pojišťovny.

Dále namítal, že podle dostupných informací z uvedeného sociálního pojištění vláda České republiky schválila řešení tohoto problému, tedy velkých rozdílů mezi výší českých a slovenských starobních důchodů, a to speciální dávkou upravenou v zákoně o důchodovém pojištění, dorovnávacím přídatkem ve výši 50 eur měsíčně.

Žalobce velmi vyvedlo z rovnováhy, že proč potom (podle médií) reagovala vláda ČR na poslední vývoj a soudní judikaturu odlišností ve výši českých a slovenských důchodů, které se projevíly po rozdělení Česko-slovenské federativní republiky. Přitom (dle médií) s dorovnáním starobních důchodů se ve skutečnosti tímto dorovnáním zabíraly nejenom obecné soudy, ale i samotný Ústavní soud ČR, ale také Soudní dvůr Evropské unie a schválili toto dorovnání.

V napadeném rozhodnutí ČSSZ se uvádí, že bylo zjištěno, že uvedené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy a dostupným evidenčním materiálem (žalobce nemůže pochopit, jakými, když ve skutečnosti nemají doloženou žádnou evidenci o odpracovaných dobách a výši výdělku).

Žalobce tedy nesouhlasí s nesprávným tvrzením, že ze spisové dokumentace (která ve skutečnosti ani neexistuje v této sociální pojišťovně) vyplývá, že podle § 106 odst. 1 písm. a) až d) zákona o důchodovém pojištění, nebyl žalobci přiznán český starobní důchod, a proto mu nelze přiznat dorovnávací příspěvek. Takovýto právní názor je dle žalobce zarážející, je také diskriminační, protože cizí státní občan, i když roky těžce pracoval v ČR a řádně odváděl z měsíčního platu povinné sociální pojištění, nakonec nemá nárok na dorovnávací přídatek. To znamená, že měl a má právo pouze na toto placení (tedy odvod sociálních dávek), čímž byla krácena jeho rodina, ale na pomoc českého státu ve stáří nemá vůbec nárok ani právo. Takováto aplikace právních předpisů je tedy na úkor prostého občana. Nemůže proto pochopit, proč je potom v platnosti ust. § 106 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., podle čeho výše dorovnávacího přídatku při jeho přiznání stanoví ve výši rozdílů mezi výší starobního důchodu, která by pojištěnci náležela, pokud by k dobám pojištění získaných po 31.12.1992 podle právních předpisů ČR, byla připočítána česko-slovenská doba pojištění a úhrnem vyplaceného českého starobního důchodu a vyplaceného slovenského starobního důchodu přepočítaného na českou měnu.

Proto navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí vydaného 11.6.2014 ČSSZ.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že napadeným rozhodnutím zamítla námitky žalobce směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 30.4.2014, č.j. 410126149/428,

kterým byla žalobci zamítnuta žádost o dorovnávací přírůstek ke starobnímu důchodu pro nesplnění podmínek § 160a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění zákona č. 274/2013 Sb. (dále jen „zdp“), s přihlédnutím k čl. 20 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení ze dne 29.10.1992, č. 228/1993 Sb. (dále jen „Smlouva“), uvedenému v Příloze II. nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004.

K žalobě žalobce ČSSZ uvádí:

Součástí spisové dokumentace žalobce je přípis slovenského nositele pojištění ze dne 28.2.2013, kterým se na žalovanou obrací se žádostí o součinnost při zjištění doby pojištění žalobce, neboť tento v žádosti o starobní důchod podle slovenských právních předpisů uvedl, že v době od 18.3.1959 do 12.8.1959 pracoval u zaměstnavatele Jelikož v evidenci žalované nebyl uložen žádný spisový materiál žalobce, provedla žalovaná šetření v archivu, které se však potkalo s negativním výsledkem, jak žalovaná sdělila slovenskému nositeli pojištění formulářem E 001 ze dne 28.6.2013. Zdali se posléze žalobci podařilo tuto požadovanou dobu pojištění prokázat pro účely řízení o přiznání starobního důchodu, již není žalované známo. Z uvedených údajů a sdělení lze vysledovat, že žalobce kromě sporné doby pojištění od 18.3.1959 do 12.8.1959, pracoval až do 31.12.1992 na území Slovenské republiky, jakož i po tomto datu. Toto zjištění je zásadní pro posouzení předmětné věci.

Rozdělením České a Slovenské Federativní republiky (dále jen „ČSFR“) podle recepčního zákona přešla práva a povinnosti plynoucí z právních norem ČSFR na Českou republiku. Obdobně postupovala i Slovenská republika. S ohledem na tento stav by mohla nastat situace, že by určitý subjekt požadoval plnění v obou státech, přičemž by vycházel ze stejného závazku, uplatňovaného právní normou v době existence ČSFR. Právě Smlouva měla zabránit dvojímu uplatnění nároku ve věcech sociálního zabezpečení. Pro jasnost a jednoduchost bylo nezbytné zvolit kritérium, které nebude mít diskriminační charakter, a poskytne možnost uplatnění nároků z doby existence federálního státu právě jen jednou. Tímto kritériem bylo zvoleno sídlem zaměstnavatelské organizace ke dni 31.12.1992, popřípadě datum trvalého pobytu k tomuto dni, pokud občan nebyl zaměstnán (čl. 20 Smlouvy) a tímto kolizním kritériem **je tedy dotčen nárok každé osoby, která pracovala (získala dobu pojištění) přede dnem rozdělení ČSFR.**

Podle čl. 20 odst. 1 Smlouvy totiž doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky se považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní republiky nebo před tímto dnem.

Podle čl. 20 odst. 2 Smlouvy pokud občan neměl ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky nebo naposledy před tímto dnem zaměstnavatele se sídlem na území České a Slovenské Federativní republiky, považují se doby zabezpečení získané před tímto dnem za dobu zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl občan trvalý pobyt ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní republiky nebo naposledy před tímto dnem.

Z tohoto důvodu bylo toto ustanovení použito i při posuzování nároku na starobní důchod žalobce podle slovenských právních předpisů, kdy rozhodnutí o přiznání starobního důchodu bylo vydáno ve smyslu **čl. 20 Smlouvy**.

Čl. 20 Smlouvy se od 1.5.2004 stal na základě přílohy II. Aktu o podmínkách přistoupení České republiky k Evropskému společenství součástí Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 (dále jen „Nařízení“). Tuto skutečnost pak dokládá čl. 7 odst. 2 písm. c) Nařízení, které stanoví, že bez ohledu na to, že možnost použití úmluv o sociálním zabezpečení mezi členskými státy je vyloučena čl. 6 Nařízení, některá ustanovení úmluv o sociálním zabezpečení uvedená v příloze III. zůstávají v platnosti. Stávající se tedy součástí Nařízení a s účinností od 1.5.2010 součástí přílohy č. II. nařízení 883/2004.

Mezi účastníky není sporná skutečnost, že žalobce ke dni rozdělení ČSFR, tedy ke dni 31.12.1992, byl zaměstnán na území Slovenské republiky, tedy u zaměstnavatele se sídlem ve Slovenské republice. K hodnocení dob pojištění (zaměstnání) získaných před 1.1.1993 je příslušná Slovenská poisťovňa, Bratislava, coby nositel pojištění Slovenské republiky, a to dle čl. 20 Smlouvy, což znamená, že pro nárok na důchod se přihlíží k době pojištění získané podle českých právních předpisů a tyto doby se posuzují tak, jako kdyby byly splněny podle slovenských právních předpisů. Proto při přiznání starobního důchodu žalobci byla veškerá doba jeho pojištění získaná v ČSFR do 31.12.1992, ať už na území České republiky nebo Slovenské republiky, zhodnocena slovenským nositelem pojištění jednotně jako slovenská doba pojištění. Vzhledem k té skutečnosti, že žalobce i po 31.12.1992 vykonával výdělečnou činnost na území Slovenské republiky, lze konstatovat, že žalobci byl přiznán starobní důchod za veškerou dobu před i po 31.12.1992 až do vzniku nároku na starobní důchod podle slovenských právních předpisů.

Podle § 106 odst. 1 zdp nárok na dorovnávací přírvek má pojištěnec, kterému byl přiznán starobní důchod z českého pojištění (dále jen „český starobní důchod“), pokud

a) získal před 1. lednem 1993 aspoň 25 let československé doby pojištění, za kterou mu byl po 31. prosinci 1992 přiznán starobní důchod ze slovenského důchodového pojištění (dále jen „slovenský starobní důchod“); v tomto bodě se pro účely dorovnávacího přírveku za československou dobu pojištění považují doby zaměstnání a náhradní doby získané před 1. lednem 1993 podle československých právních předpisů a československá doba pojištění se započítává v rozsahu, v jakém se započítává podle právních předpisů České republiky účinných ke dni, od něhož byl přiznán český starobní důchod,

b) získal v období od 1. ledna 1993 do 31. prosince 1995 aspoň 1 rok doby pojištění podle právních předpisů České republiky; pro účely splnění této podmínky se do doby pojištění nezahrnují náhradní doby,

c) český starobní důchod a slovenský starobní důchod jsou vypláceny ke dni, od něhož pojištěnec žádá o přiznání dorovnávacího přírveku, a

d) výše dorovnávacího přírveku má ke dni, od něhož pojištěnec žádá o jeho přiznání, kladnou hodnotu.

Podle § 106a odst. 2 zdp výše dorovnávacího přídatku se při jeho přiznání stanoví ve výši rozdílu mezi výší starobního důchodu, která by pojištěnci náležela, pokud by k dobám pojištění získaným po 31. prosinci 1992 podle právních předpisů České republiky, byla přičtena československá doba pojištění (dále jen „hypotetická výše starobního důchodu“) a úhrnem vypláceného českého starobního důchodu a vypláceného slovenského starobního důchodu přepočteného na českou měnu. Pokud je některý z těchto starobních důchodů vyplácen v nižší výši z důvodu souběhu nároku na výplatu jiného důchodu nebo z důvodu výdělečné činnosti anebo z jiného důvodu stanoveného zákonem, použije se při stanovení výše dorovnávacího přídatku ta výše starobního důchodu, která by náležela, kdyby k tomuto snížení výše starobního důchodu z těchto důvodů nedošlo. Při přepočtu vypláceného slovenského starobního důchodu na českou měnu podle věty první se použije kurz české koruny vůči euru vyhlášený Českou národní bankou pro první den kalendářního měsíce, do něhož spadá den, od něhož se dorovnávací přídatek přiznává.

Jak žalovaná uvedla, a žalobce nezpochybnil, žalobce získal dobu pojištění pouze na území Slovenské republiky, a to proto, že veškerá doba pojištění získaná žalobcem na území ČSFR se dle čl. 20 Smlouvy považuje za slovenskou dobu pojištění a po 31.12.1992 žalobce jinou dobu pojištění než dobu pojištění získanou na území Slovenské republiky nezískal. Starobní důchod byl žalobci přiznán pouze podle slovenských právních předpisů. Z uvedeného důvodu proto již nemohl být přiznán podle českých právních předpisů, neboť na území České republiky žalobce nezískal ani 1 rok doby pojištění.

Dorovnávací přídatek je speciální dávka k českému starobnímu důchodu, na který má nárok pojištěnec, kterému byl přiznán starobní důchod z českého pojištění a současně splnil podmínky stanovené v ust. § 106a zákona č. 155/1995 Sb. Podstatou dorovnávacího přídatku je kompenzace rozdílu mezi výší starobního důchodu, jaká by pojištěnci náležela, pokud by doby důchodového pojištění získané před 1. lednem 1993 v důchodovém systému ČSFR byly přičteny k dobám důchodového pojištění získaným podle právních předpisů České republiky po 31.12.1992 úhrnem starobního důchodu náležejícího z důchodového pojištění Slovenské republiky a starobního důchodu náležejícího z důchodového pojištění České republiky. V předmětné věci však nenastala situace, kdy by byl žalobci přiznán starobní důchod jak podle českých tak podle slovenských právních předpisů, nelze tudíž ani srovnávat jejich výše a není tedy ani co dorovnávat.

Vzhledem ke shora uvedenému navrhovala žalovaná, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v Brně uvádí, že žádost o dorovnávací přídatek za odpracované období v České republice žalobce podal, jak vyplývá z dávkového spisu, 14.2.2014 na Sociální poistovnu v Bratislavě.

30.4.2014 ČSSZ vydala rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o dorovnávací přídatek ke starobnímu důchodu, kdy rozhodla tak, že pro nesplnění podmínek ust. § 106a zákona č.

155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění zákona č. 274/2013 Sb., se žádost o dorovnávací příspěvek zamítá.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal námitky a ČSSZ dne 11.6.2014 rozhodla tak, že námitky žalobce zamítla a rozhodnutí ČSSZ ze dne 30.4.2014 potvrdila.

Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobce nesplnil podmínky ust. § 106a zákona č. 155/1995 Sb. V odůvodnění rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že ze spisové dokumentace plyne, že účastníku řízení nebyl přiznán český starobní důchod. Ve smyslu ust. § 106a zákona č. 155/1995 Sb. má na dorovnávací přídavek za splnění podmínek uvedených v písm. a) až d) nárok pojištěnec, kterému byl přiznán český starobní důchod. V případě účastníka řízení tak není splněna jedna z požadovaných podmínek pro vznik nároku na dorovnávací přídavek stanovená v ust. § 106a odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., dorovnávací přídavek žalobci proto nelze přiznat. Nadto ČSSZ upozornila, že výše dorovnávacího přídavku není stanovena pevnou částkou 50 eur měsíčně. V souladu s ust. § 106a odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. se výše dorovnávacího přídavku při jeho přiznání stanoví ve výši rozdílu mezi výší starobního důchodu, která by pojištěnci náležela, pokud by k dobám pojištění získaným po 31.12.1992 podle právních předpisů České republiky byla přičtena československá doba pojištění a úhrnem vypláceného českého starobního důchodu a vypláceného slovenského starobního důchodu přepočteného na českou měnu.

Krajský soud v Brně zde uvádí ze skutečností tvrzených samotným žalobcem, ale i z podkladů uvedených v dávkovém spise, že s odkazem na ust. § 106a odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění skutečně žalobci nelze dorovnávací přídavek přiznat. Bylo zjištěno, a žalobce tuto skutečnost ani nepopírá, že k 31.12.1992 sídlo zaměstnavatelské organizace žalobce bylo na Slovensku, a ani po 1.1.1993 žalobce na území České republiky nepracoval, a proto ve smyslu čl. 20 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení doba pojištění získaná žalobcem na území ČSFR se považuje za slovenskou dobu pojištění, a ani po 1.1.1993 žalobce jinou dobu než na území slovenské republiky nezískal. Žalobci tedy nebyl přiznán starobní důchod z českého důchodového pojištění, a proto mu nemůže být žádný dorovnávací přídavek ze strany ČSSZ přiznán, neboť v tomto případě není co dorovnávat.

Krajský soud v Brně v tomto případě odkazuje na skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí i na podrobné vyjádření žalované, s jehož obsahem se soud zcela ztotožňuje, odkazuje na ně, neboť jinak by musel pouze zopakovat skutečnosti, které jsou v tomto odůvodnění rozhodnutí i vyjádření obsaženy, neboť jsou správné.

Rozhodnutí žalované bylo tedy vydáno v souladu s platnými právními předpisy, když s ohledem na skutečnosti, které soud uvádí, tedy skutečnosti uvedené v ust. § 106a odst. 1 zdp žalobci nelze dorovnávací přídavek přiznat. Soud proto žalobu jako nedůvodnou musel zamítnout ve smyslu ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního („s.ř.s.“).

Rozhodnutí o nákladech řízení je odůvodněno ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. Pokud jde o žalobce, neměl ve věci úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, a pokud jde o žalovanou, ta nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. března 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně